

LES ARRUGUES I LLUR TRACTAMENT

pel Dr. F. MONTANYÀ GUASCH

Provenen les arrugues de l'accentuació dels solcs anatòmics de la cara i de l'aparició d'altres solcs suplementaris a causa de la pèrdua de l'elasticitat de la pell, de la reabsorció del seu panicle adipós i de l'atròfia de les seves fibres musculars llises.

Les tres coses indiquen vellesa de la pell. Vellesa normal deguda als anys o vellesa prematura, influenciada o provocada per diversos factors independents de la senilitat. Hom veu persones ben joves encara que presenten ja la cara solcada per profundes arrugues. El sojorn prolongat en plena llum solar, que obliga a mantenir mig clucs els ulls; l'atenció sostinguda llargues estones sobre objectes llunyans i poc visibles; les interminables lectures de petits caràcters d'impremta amb claror insuficient o excessiva, per exemple, contribueixen a l'arrugament precoç de les parpelles i a la formació del que hom anomena la «pota de gall». Un cèlebre escriptor, parlant de les seves arrugues, deia que eren degudes a haver rigut massa. Moltes persones deuen, al contrari, llurs arrugues a haver plorat massa. Podríem resumir dient que les contraccions enèrgiques i prolongades de la musculatura estriada de la cara, exagerant les expressions fisionòmiques i fent més remarcables els solcs normals, són el principal factor de l'arrugament prematur. Hi contribueixen també poderosament alguns trastorns generals, particularment els deguts a insuficiències d'algunes glàndules endocrines i també a certes practiques intempestives de cosmètica, així com l'abús de massatges facials desordenats.

L'empirisme de totes les èpoques ha propagat receptes per a prevenir les arrugues i procediments per a fer-les desaparèixer.

Al marge de consells difícils de seguir, com és el d'evitar el riure, el plorar, el badallar, etc., que trobem en totes les «guies de bellesa», deixant també de costat les complicadíssimes formules batejades amb els noms de belleses cèlebres de la història, com Ninon de Lenclos o Diana de Poitiers, tan impressionants com perfectament inútils, hom recomana com a mesura profilàctica contra l'aparició de les arrugues la protecció de la pell contra els agents externs, el sol, el fred, la humitat, el vent, la pols, mitjançant una crema inerte o lleugerament astringent.

Quan les arrugues han fet ja la seva aparició, pocs són els procediments que hom pot emprar amb probabilitats d'èxit.

Els massatges facials, dels quals hom pot esperar quelcom de resultat com a mesura profilàctica, esdevenen més aviat nocius practicats sobre una pell ja arrugada i atròfica; les injeccions subcutànies de parafina, que fruïren durant algun temps de certa fama, ben immerescuda per cert, han estat completament abandonades a causa dels accidents immediats o tardans que provocaren; les grans cures d'exfoliació, fent canviar la pell, de gran eficàcia contra algunes afeccions cutànies, donen resultats inconstants i de poca durada contra les arrugues; les anomenades «mascare de bellesa», construïdes amb substàncies que se solidifiquen sobre la cara o amb aparells de goma la finalitat dels quals és mantenir durant la nit la pell tivant a fi d'arribar per aquest procediment a esborrar o atenuar els solcs anormals o exagerats, són engoroses i d'eficàcia minça.

Un sol procediment resta d'eficàcia assegurada: el procediment quirúrgic. Amb una simple operació, més senzilla que l'extracció d'una peça dentària, hom estira la pell i esborra així les seves arrugues.

(continua a la pàg. 29)

